

Arrest

nr. 100 075 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in zijn hoedanigheid van voogd voor X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, en Claude FONTEYNE in zijn hoedanigheid van voogd voor X, op 14 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.KALIN *loco* advocaat M. DEPOVERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Damba (provincie Uige). In 1989 verhuisde u naar Luanda. Op X trad u in het huwelijk met X, met wie u voordien al 6 jaar had samengewoond. In 2001 begon u met hem het reisbureau Makolo Limitado. Jullie waren de enige 2 vennoten. U merkte dat uw echtgenoot gaandeweg ambitieuzer werd. Er verdween geld uit jullie zaak en uw echtgenoot wilde niet dat u nog langer de kassa beheerde. Uw echtgenoot begon ook een relatie

met een bediende van jullie reisbureau. In 2003 was de relatie tussen u en uw echtgenoot zo verziekt dat u de scheiding aanvraagde. U ging bij hem weg en huurde een huis waar u met uw jongste zoon, O.(...), woonde. Eind 2003 vielen gemaskerde mannen dat huis binnen. De overvallers zeiden dat ze geld wilden. U zei dat u er geen had, maar ze zeiden dat ze informatie hadden dat er wel degelijk geld te vinden was. U had inderdaad geld opzij gelegd voor de aankoop van een terrein. Dat de overvallers dat wisten sterkte u in de overtuiging dat uw echtgenoot achter de overval zat. In 2004 kwamen opnieuw overvallers naar uw huis. Ze zeiden dat u het huis moest verlaten, zo niet zouden ze u doden. Ze namen toen een tas met kleding mee. U deed aangifte van de overvallen bij de politie, maar deze konden niemand oppakken. U besloot naar het binnenland van Angola te gaan uit veiligheidsredenen. Na de geboorte in 2006 van Carla Billmara Dos Santos (O.V. 6921 801 – C.G. nr. 11/25430), de dochter van uw dochter L.(...), ging u met uw zoon O.(...) bij L.(...) en haar partner, Carlos, inwonen. Uw man kwam u ook daar bedreigen. De boedelverdeling in het kader van de scheiding is intussen nog steeds niet geregeld, omdat uw echtgenoot dwarsligt. Hij wil niet dat u uw deel van jullie gemeenschappelijke bezittingen zou opeisen. Op 3 september 2011 nam uw jongste zoon O.(...) deel aan een studentenbetoging. De ordediensten traden toen op, maar uw zoon kon ontkomen. Op 25 september 2011 namen zowel O.(...) als uw dochter L.(...) en uw schoonzoon Carlos deel aan een andere betoging voor verandering. U zag hen niet meer terug. U ging naar een aantal gevangenis om te verifiëren of zij waren opgepakt, maar u vond hen niet terug. Op 29 september 2001 kwamen politiemensen en andere personen in burgerkleding naar uw huis. Ze zeiden dat jongeren die in uw huis woonden deelgenomen hadden aan een manifestatie. U zei dat u niet wist waar ze waren, maar ze geloofden u niet. Ze vertrokken, maar dreigden ermee dat u zou moeten boeten indien u hen verborgen hield. Een tijd later vertelden uw burens dat uw huis omsingeld werd. U vermoedt dat ze toen opnieuw uw kinderen kwamen zoeken. Miguel Antonio, een vriend, kwam met het idee om het land te verlaten. Hij stelde u voor aan iemand die het vertrek van u en Carla regelde. U vertrok op 27 november 2011 met Clara vanuit Luanda naar België, waar u de volgende dag aankwam. U vroeg op 30 november 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft de problemen met uw echtgenoot kan het volgende worden opgemerkt.

U verklaarde problemen te hebben gehad met uw echtgenoot. U heeft een echtscheidingsprocedure tegen hem ingezet. De echtscheiding is intussen uitgesproken, maar de boedelverdeling is nog niet rond, omdat uw echtgenoot alles voor zichzelf wil houden. U verklaarde dat uw echtgenoot u bedreigde en personen opdracht gaf om bij u bezittingen te komen stelen (gehoor CGVS, p. 9-11). Deze problemen zijn echter van interpersoonlijke aard en houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel, vermits het hier gaat om relationele problemen en onenigheid in verband met boedelverdeling. Uit uw verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat deze problemen zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'. U stelde de echtscheiding te hebben aangevraagd (gehoor CGVS, p. 3, 4 en 9). Uit een door u voorgelegd document van de provinciale rechtbank van Luanda blijkt dat uw verzoek tot echtscheiding op 29 december 2005 werd ingewilligd op grond van feiten die als bewezen worden beschouwd (zie document van de rechtbank in het administratief dossier). U beweerde 2 keer (in 2003 en 2004) thuis te zijn overvallen; de eerste keer namen de overvallers geld mee en de tweede keer kleding (gehoor CGVS, p. 9-10). U stelde dat uit het feit dat de overvallers de eerste keer zeiden dat ze informatie hadden dat er geld in uw huis te vinden was, u afleidt dat ze in opdracht van uw echtgenoot handelden (gehoor CGVS, p. 10). Deze gevolgtrekking is echter voorbarig, omdat ook overvallers die niet in opdracht van iemand werken de persoon die ze overvallen onder druk kunnen zetten door te zeggen dat ze weten dat er geld in huis is, ook al weten ze dat niet met zekerheid. Bovendien was u mede-eigenaar van een bloeiend reisbureau (gehoor CGVS, p. 8-9), zodat het niet ondenkbaar is dat de overvallers hun informatie dat u potentieel bemiddeld was ook van andere personen (burens, kennissen, ...) of via statussymbolen (woning, wagen, ...) konden hebben gekregen. De aanwijzingen die u geeft zijn te vaag om te kunnen besluiten tot een oorzakelijk verband tussen de 2 overvallen en uw hebzuchtige echtgenoot. U verklaarde dat u bij de politie aangifte deed van de overvallen, maar dat ze niemand konden oppakken (gehoor CGVS, p. 10). Uw bewering dat er geen arrestatie volgde op uw aangifte, betekent echter niet dat u niet op de bescherming kan rekenen van de Angolese autoriteiten. Het is immers niet verwonderlijk dat de Angolese autoriteiten het moeilijk hadden om in deze overvallen

arrestaties te verrichten, vermits u de overvallers niet heeft herkend (gehoor CGVS, p. 10) en hiervoor reeds werd gezegd dat u erg vage aanwijzingen gaf voor het verband tussen de overvallen en uw echtgenoot. In elk geval heeft u niet aangetoond dat u geen beroep kon doen op de Angolese autoriteiten voor wat betreft de problemen met uw echtgenoot. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw echtgenoot u na 2003-2004 bleef bedreigen (gehoor CGVS, p. 11), maar uit de vaststelling dat u pas eind 2011 het land verliet en geen concrete feiten meer aanhaalde die wijzen op ernstige bedreiging van uw echtgenoot, kan worden afgeleid dat deze bedreigingen niet kunnen geïnterpreteerd worden als een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'. Op het einde van het gehoor vermeldde u overigens dat u vooral voor het meisje (i.c. uw kleindochter) naar hier bent gekomen en in mindere mate voor uzelf, hetgeen evenzeer toelaat om de ernst van de dreiging van uw echtgenoot te relativiseren.

In verband met uw verklaring dat u vervolging vreest omdat de autoriteiten denken dat u uw zoon, uw dochter en uw schoonzoon verbergt na hun deelname aan een betoging op 25 september 2011, kan het volgende worden aangehaald.

U stelde dat uw zoon O.(...), uw dochter L.(...) en L.(...)'s partner op 25 september 2011 gingen betogen voor verandering.

U verklaarde aanvankelijk dat zij ter gelegenheid van deze betoging alle 3 werden opgepakt door de politie (gehoor CGVS, p. 8 en 13). U stelde dat er ook andere betogers werden opgepakt (gehoor CGVS, p. 14). U beweerde echter tegelijk dat de politie op 29 september 2011 uw kinderen en schoonzoon bij u thuis was komen zoeken en dat zij dachten dat u hen verborgen hield (gehoor CGVS, p. 14). Gevraagd hoe het komt dat de politie uw kinderen nog zoekt, vermits u verklaarde dat ze door de politie gearresteerd werden, antwoordde u dat u niet gezegd heeft dat de politie ze heeft opgepakt; u zei dat u had gezegd dat er deelnemers aan de betoging werden opgepakt en dat sommigen van hen ook zijn verdwenen (gehoor CGVS, p.14). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat u eerder wel degelijk vermeldde dat ze waren opgepakt door de politie. Uw incoherente verklaringen hieromtrent roepen bij voorbaat vragen op bij de waarachtigheid ervan. Vreemd is ook uw bewering dat u uw kinderen enkel ging zoeken in gevangenissen (gehoor CGVS, p. 13) en voor het overige enkel informeerde bij de peter van uw kleindochter (gehoor CGVS, p. 13-14). Dit is niet alleen merkwaardig omdat u beweerde geen enkele zekerheid te hebben dat zij werkelijk werden gearresteerd, maar bovendien zou men toch verwachten dat u meerdere personen/kennissen van uw kinderen zou aanspreken met de vraag of zij hen niet gezien of gehoord hadden na de betoging. Dat u dat niet deed, roept andermaal vragen op bij het doorleefd karakter van uw verklaringen.

Tot slot – en niet in het minst - kan nog worden opgemerkt dat de informatie die u over de betoging van 25 september 2011 geeft niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelde u dat de betoging van 25 september 2011 zou vertrekken op de Largo Primeiro de Maio/Largo de Independancia (onafhankelijkheidsplein) en dat de betogers zich van daaruit naar het presidentieel paleis en het provinciecomité van Luanda zouden begeven (gehoor CGVS, p. 12-13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de betoging op 25 september 2011 vertrok van de Santa Anna begraafplaats en dat de betoging zou eindigen op het onafhankelijkheidsplein (zie informatie in het administratief dossier). Op de vraag wat voor demonstratie het was, zei u dat het een betoging voor verandering was, zoals ook die van 3 september (gehoor CGVS, p. 12), maar uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betoging van 25 september 2011 bedoeld was als protestbetoging tegen het feit dat 18 deelnemers van de betoging op 3 september 2011 nog steeds werden vastgehouden (zie informatie in het administratief dossier). U verklaarde dat tijdens de betoging van 25 september 2011 demonstranten werden opgepakt en vermeldde in dit verband een vrouw (wiens naam u zich niet herinnert), wiens 2 kinderen na de betoging van 25 september 2011 waren verdwenen en die met dat doel de president hierover interpelleerde op het Primeiro de Maio plein. U stelde dat zij de bevestiging kreeg dat 1 van haar kinderen in de gevangenis zat (gehoor CGVS, p. 13-14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat ter gelegenheid van de betoging van 25 september 2011 geen arrestaties werden verricht en er ook geen gewonden vielen; de betoging werd na tussenkomst van de politie na 10 minuten reeds ontbonden (zie informatie in het administratief dossier).

In het licht van dit alles is het niet aannemelijk dat uw kinderen en schoonzoon aan deze betoging hebben deelgenomen, laat staan ter gelegenheid van deze betoging zouden zijn gearresteerd. Bijgevolg heeft u niet kunnen overtuigen dat de Angolese autoriteiten u iets in de weg zouden leggen omdat u verondersteld werd uw kinderen te verbergen (gehoor CGVS, p. 14).

Voor wat uw reis van Angola naar België betreft kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde met een begeleider naar België te zijn gereisd, maar u kon zijn naam niet reproduceren (gehoor CGVS, p. 16). U verklaarde verder dat de begeleider alle formaliteiten voor u vervulde en dat u en Carla hem op de voet volgden. Gevraagd of u uw paspoort liet zien bij aankomst in België antwoordde u ontkennend en zei u dat de man dit zowel voor u als voor Carla deed. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat iedereen op de dienst Grensispectie op de luchthaven van Zaventem individueel en persoonlijk aan identiteitscontrole wordt onderworpen (zie informatie in het administratief dossier).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook in hoofde van uw kleindochter, Carla Billmara Dos Santos (O.V. 6921 801 – C.G. nr. 11/25430), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

U legde een rijbewijs en een document van de Provinciale rechtbank van Luanda met betrekking tot uw echtscheiding voor.

Met betrekking tot het rijbewijs kan worden opgemerkt dat dit als een begin van bewijs voor uw identiteit kan worden beschouwd, maar het document bevat geen weinig objectieve elementen (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, uw handtekening (het document bevat wel een handtekening van de houden - assinatura do titular - maar die wijkt af van de handtekening die u gebruikt op documenten in het kader van uw asielaanvraag in België), biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Voor wat betreft het document van de rechtbank kan worden gesteld dat hierin uw echtscheiding wordt geakteerd. Uw echtscheiding wordt hier niet betwist, maar wel (het gebrek aan bescherming voor) de problemen met en bedreigingen uitgaande van uw ex-echtgenoot. Deze problemen worden niet door het document van de rechtbank gestaafd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing betreffende de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit de verklaringen van uw grootmoeder M. D. F. D. S. C. D. S.(...) (O.V. 6921 805 – C.G. nr. 11/25231) blijkt dat u de Angolese nationaliteit heeft, geboren bent op 21 december 2006 en minderjarig bent. M. D. F. D. S. C. D. S.(...) is de moeder van uw moeder. U bent de dochter van B. P. d. S. V. (...) en van L. L. D. S. C. (...).

B. Motivering

Vermits u te jong bent om uw asielmotieven uiteen te zetten kan ervan worden uitgegaan dat uw asielaanvraag is gestoeld op dezelfde motieven die uw grootmoeder M. D. F. D. S. C. D. S.(...) (O.V. 6921 805 – C.G. nr. 11/25231) in het kader van haar asielrelaas aanhaalde. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt :

" (...)"

De Cédula Pessoal die voor u werd voorgelegd, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. Wat de bedreigingen door haar echtgenoot betreft, stelt verzoekster dat de echtscheiding weliswaar uitgesproken werd, maar dat er geen uitspraak is over de verdeling der goederen en dat haar ex-man mensen stuurde om haar te bedreigen met de dood. De verkochte goederen zouden immers door verzoekster opgeëist kunnen worden en hij wenste te hertrouwen. De politie kon verzoekster niet voorthelpen omdat er zich nog geen ernstige feiten hadden voorgedaan en de ex-man andere mensen betaalde om verzoekster te bedreigen.

Verzoekster heeft ook geen nieuws van haar kinderen sinds hun deelname aan de betoging van 25 september 2011. De politie viel verzoekster lastig daar men ervan uitging dat in haar woning bijeenkomsten van jongeren werden gehouden, die ook hadden deelgenomen aan de manifestaties.

Men wilde informatie over deze bijeenkomsten en jongeren en de politie bleef terugkomen al kon verzoekster geen informatie geven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het op beknopte wijze herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Terecht stelt de bestreden beslissing onder meer: *“Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw echtgenoot u na 2003-2004 bleef bedreigen (gehoor CGVS, p. 11), maar uit de vaststelling dat u pas eind 2011 het land verliet en geen concrete feiten meer aanhaalde die wijzen op ernstige bedreiging van uw echtgenoot, kan worden afgeleid dat deze bedreigingen niet kunnen geïnterpreteerd worden als een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’.” en (...In het licht van dit alles is het niet aannemelijk dat uw kinderen en schoonzoon aan deze betoging hebben deelgenomen, laat staan ter gelegenheid van deze betoging zouden zijn gearresteerd. Bijgevolg heeft u niet kunnen overtuigen dat de Angolese autoriteiten u iets in de weg zouden leggen omdat u verondersteld werd uw kinderen te verbergen (gehoor CGVS, p. 14).”*

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Daar waar verzoekster verwijst naar een arrest van het EHRM dd. 9 maart 2010 waaruit zou blijken dat *“waar reeds een bewijs van foltering bestaat uit het verleden de bewijslast dient te worden omgekeerd”* stelt de Raad vast dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft en er in deze zaak geen bewijs van foltering bestaat.

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.1.3. Wat de tweede verzoekende partij betreft stelt de bestreden beslissing: *“Vermits u te jong bent om uw asielmotieven uiteen te zetten kan ervan worden uitgegaan dat uw asielaanvraag is gestoeld op dezelfde motieven die uw grootmoeder M. D. F. D. S. C. D. S. (O.V. 6921 805 – C.G. nr. 11/25231) in het kader van haar asielrelaas aanhaalde.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.2. De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de

elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS